

מסורת הש"ס

(א) ז"ק ט, (ב) [זכורות מח],
(ג) ז"ל חלץ ועשה,

גליון הש"ס

גמרא מספקא ליה. עי
לעיל דף קכ ע"ב תוס' ד"ה
איתמר:

הגהות הב"ח

(ה) רש"ם ד"ה מלתא
מיתעא וכו' מרדו מרדא מנה
נמצא דה דאמרי שיעורם
היה יחיד ובעל מביטור
והתירושי של שיעורם ושל
מנה נמי מרדו דאמרי
שור טפי ממונה ונמצא
דה דאמרי שלשיש היה
יחיד ובעל מביטור ונחלה
צניי: (א) תוס' ד"ה דר וכו'
על וכו' ויחיה אל יחיה במנהגה
דאמרי: הסם:

מוסף רש"י

ואינו חוזר על אחיו כלל: ורז אפי' אחר. לא בטלה מחלוקת ליתול מחלה מחלק אחיו כרז וגם לא ויתר כשמואל לגמרי אלף חוטל רביע אקז משדה אחיו דיינו נטל אחיו לא רביע יתן לו אחיו מנות דמאי אחר ליה אלא הוא מסליקנא ליה בצלע חזר בזוזי שהרי לא נחמייד לו אצי כי אס חזי ולדידך נמי חזי משפחנא. ועטמא מפרש קאמיה דנספקא ליה אי כרז אי כשמואל וממנו המוטל בספק חולקין: ורביע

האחים שחלקו. קרקע בטלה מחלוקת. (א) חזי טעמא בטלה מחלוקת ויתולקט שני הלקח השאר (ט) ויתר. אלא (ט) רביע חולק. ויזיל לו רביע קרקע או קרקע או מנות, ורביע במעות. או רביע כמות, וזמן דמקן בימות (ז) חזן ונשה דה אחרת ויתן גט ונעל (ט) וירישין חזן. על שני צדדים, חלק מנות חזן יתיר (ט) וזמן לו לקריות וזן. ואלו עליו כלום, הלק רביע מאחיו חלק המנועי יתיר דמקן שני פתחון עליו מנות היתול

במעטות. כמו או רביע מעות וכתבתן
במיליל 5 ועשה מאמר ונתן גט ובעל ואם
יחזיר לו רביע חלקו או קרקע או
יורשין יש עליהם לפרוע בין כולן חוב
אסתמלקו מקרעי ידיהו מבעל חוב
לקחו זה מזה כלום. והוא הדין לענין חזה
ובין דיוורין הוו הלכך מחמתין חלקן
שז הם דמי והיינו לקוחות ובין דלקוין
דמי דמסתמא לא מקבלי. דלע"ז דבגי' יחזיר
היכא דבין קרקע מחצירה דלא שדי
על של חצירו גמר ומקנה ליה לחצרו

מוסף תוספות

א. והלא הנכסים ערבי
וכולן נכנסו תחת הבעלים.
רש"י. ויע"ש מה
שממך. ב. דכיון דבעל
חוב עליה ידידה הדר ולא
הו"ל מעות לסלקו אין
טענת אחיו בזה כלום.
רש"י.

בית כור פרק שביעי בבא בתרא

קז.

עין משפט
נר מצוה

לֵב אִמִּי פִי מַהֲלִי נַחֲלוֹת
הַלֵּכָה אֶסְמַג עֲשִׂין זֹ
טוֹר וּשְׁעַח מִסִּימָן קַעֲהָ
סַעִי 7 :

לג ב מיי פ"ב מהל' שנים
הל' יב ופי"א מהל'
שמיטין הל' כ טו"ש ח"מ
ס' קעג סעיף ג:
לד ג ד מיי פ"ב מהל'
מלוה ולוה הל' יד סמג
עשין זד טור וט"ש ח"מ
סימן קג סעיף ב:

יבינו גרשום

להם עבוד מילתא דיהי
 ויהי למוכר ויתנא איה
 ללוקח ומצי למיהירי בהו
 (ט) ומשתיקא דמאן ונבי
 סא לא תהבא דמאן הי
 כדור בל סאה בסלע אני
 למוכר כל משתיא ראשון
 ראשון ערך דגמרי ונבי
 ליהל כל סאה וסאה סלע
 מלוקח מחלקת. וחזון
 וחולקין בשותא בשותא
 יתור. ואני נטל סל האתון
 וכלי מלוקח: קסבר האתון
 שחלקון ורישן הי. ועל
 ורישן כלל לפדור שותא
 איתון ויהי על אחד חלק
 בסלע מחלקת. וחזון
 וחולקין בשותא בשותא
 חלק אחד מוכר חלק
 חלקון. שבייל חלק המגעי
 ולחלקיהו על מזה שלא
 באחריית דמאן ואי טריף לא
 חלק וכל חלקו של דמאן מין

יצא חנוך לישול מאחין
 כלום אלא ורבי חסדאי:
 רב אסי אמר. הו' אה שאל
 חנוך נתן לו רביע מחלקו
 וצחקו ורביע במעט הדמינו
 חנוך אמר. מספקא לי א'
 שחזקו ורבי לקוחות הו'
 כלומר. אה דרבי שמיטא
 ליה לרב אסי דכל לקוחות
 במאחרותי אה אבל אה
 מספקא לי א' כיוורוי הו'
 וכו' הכי דורשין אל מצי
 מיסלקי לבשל חוב אמר
 חנוך. צופה אה וכו' הכי
 שקלי קרקע אה לקוחות
 וכו' הכי דורשין אל מצי
 לקוחות אמר ר' חוב
 חוב אמר. כל מיניה אה
 וקרא למרדל על המכר
 וכו' סלקי ליה מוכר דחוב
 חוב אמר. אה יורש והואיל
 ומספקא לי א' כיוורוי
 וכו' לקוחות הו'
 חנוך רבי בקרקע כיוורש
 ורביע במעט כלוקח: אמר
 ר' פפא חתלתא כל
 שישתתא [מפצין].

[illegible]

(א) נראה פשוט דחסר כאן בדברי רבינו וז"ל אבל צב' אחין שחלקו וצא להם אה ממדינת הים דלא שייך סבירא זו משו"ה מקמנץ וגבי סיפא (וב')

ובא בע"א חוב וטורף חלקו של אחד מהן. וא"ת היאך טרף כל חלקו של אחד מהן הא כולן חייבין לפדוע חוב צדיק^א ויטול ממנו אחד חלקו המגיע כדמיון ביש ונחלין (לקמן דף קנב). יאל עליהן שטער חוב צבור נותן פי שנים וי"ל דהכא מיירי כגון דעשאו אפומיקי ולא אפומיקי דהמקבל (ב"מ דף קי):

דקאמר התם שאינו יכול לטול כל צדווי דל"כ לרב אמי חוב אצלי נטלון רביעי בצמעות דמשמע דהוי מלי נטלוקי לצלע חוב צדווי:

רַב אָמַר בַּמִּלָּה מַחְלֹקֶת. מִשְׁמַע
דְּלֹא צַעֵי לְסַלְקוּי צוֹחִי לֹא מִנִּי
וְלֹהֲכִי נִמֵּי מִפְּרַשׁ טַעְמָא דְּרַב דִּיּוֹרְשִׁין
הוּוּ דְּלֹא כְּלַקּוֹתוֹת בְּאַחֲרִיתוֹת הוּוּ אֲמַאי
בְּטַלָּה מַחְלֹקֶת הֵא מִנִּי לְסַלְקוּי צוֹחִי
וּמִימָה דְּמַאי שָׁנָא מִדְּרַב אָסִי דְּלֹאֵתוֹ
רַבִּיעַ שְׁהוּא נִוְטֵל כְּמֹחַ יוֹרְשִׁין קֶאֱמַר
רַב אָסִי דִּיכּוֹל לְכַחֵם צִמְעוֹת וְשִׁמְאָה
פְּלִיגִי רַב וְרַב אָסִי בְּסִבְרָא וְזוֹ דְּלֹאֲפִי
אִי כִיּוֹרְשִׁין הוּוּ מִנִּי לְסַלְקוּי צוֹחִי
לְרַב אָסִי מִשּׁוֹם דְּלֹאֲמַר לִיָּה אֲנָה
לְנַעַל חוּב נִמֵּי מַסְלִיקָנָא צוֹחִי וְרַב
אִינוּ חוֹשֶׁשׁ לְאוֹתָהּ כְּסִבְרָא² וְאִתְּ מִ"מ
יִתֵּן לוֹ מַעֲוֹת וַיִּפְדֶּה הֶקְרַקַּע מִיַּד
צַעֵל חוּב דְּקִיִּיל בְּהַמְפִּיקָא (סֵם דָּף לֵה).
צִשׁוּמָא דִּלְרַב לְעוֹלָם וַיִּיִּיל דְּנִפְקָא
מִימָה הִיכָא דְּצוֹנָה אִו אֲוֹרֵתָהּ (ט)
דְּלֹאֲמַר הֵסֵם דְּלֹא הִדְרָא:

וְרַב אַסִּי מִסַּפְקָא לֵיהּ אִי בִּירוּשָׁן
דְּמִי אִי בְּלִקְוֹחוֹת דְּמִי. וְפִירֶשׁ
הַקּוּנֵט' שֶׁלֹּא בַּחֲמִירוֹת וְיִמִּינָה לְרֶשֶׁז"ל
מִנָּה לִיֹּהֵא הֵא דִּילְמָא וְדִלֵּי לֹא כִּירוּשָׁן
דְּמִי אִלָּא מִסַּפְקָא אִי כְּלִקְוֹחוֹת
בַּחֲמִירוֹת דְּמִי אִו שֶׁלֹּא בַּחֲמִירוֹת
שֶׁבְּקוּנֵטֶרס: **וְהִלְכְּתָא** בְּמִלָּה מִחֲדָּקוּת. הֵכָּא מִשְׁמַע דְּקִי"ל
דִּישׁ צְרִיחָה מִדְּפַסְקִינָן כִּרְבּ וְצִסְקוֹף הַשּׁוֹלֵחַ (בִּיטוּן דף מ"ח). פִּירֶשְׁמִי:
מִתְּמַרְתֵּי

בצירה הוצר הדבר שזכה כל אחד בחלק הראוי לו ונמצא דלא
 [ב] האשין שחלקו לקוחות הן ומחזירין זה לזה ביוכל לרצ אין מחזירין
 בצירה ונמצא שכל אחד נוטל חלק אחיו וכאלו החליפו זה בחלקו
 באחריות דמו כאלו אמרו זה לזה איני מקבל אחריות חלקך עלי
 [טו] אחריות טעות סופר הוא אם לא פירש בשטר המכירה הני מילי
 חשין לכל אחד נוטל חלקו בההיא הנאה דליהו לא מקבל אחריות
 יציר אחריות עליו וכן שתמעז לו שזהו כי היכי דדידיה לא
 יצאית חלקו כרצ דעל שניהם לפרוע חובת צדיקין או כלקוחות
 דממונן המוטל בספק חולקין או רביע מעות יחזיר לו דאמר ליה
 [טז] לשון אחר פירש רבינו זקני בצבא קמא צפרק ראשון [טז ט] ורביע
 ומספאק ליה אי כיורשין דמו וחיוב להחזיר מחצית חלקו בקרקע
 מי וחיוב להחזיר לו מחצית מה שאבד אבל בעמות יכול לטקול
 וזו לשון ראשון. כך פירש רבינו וכן הוא שאין ממש בהאי לשון
 דהאי גוונא שהאחד ספק לו הלכה כדברי מי מן השנים הרי הוא
 לא יפא כי כלידך אבל הכא כיון דמחייב ליה רצ אפי' להחזיר כל חלקו
 פלגי צדיי אם יטלקנו בקרקע או בעמות כלל אם יחזיר לו חלקו
 ובאשין שחלקו וצא בעל חוב ונטל חלקו של אחד מהן שיקמי
 וחלוקת לחזור וחלוק בגורל אלא בלא גורל ויתן לו חצי השדה
 מחלוקתם. היכא דחלקו שנים לשני חלקים ואחר כך צא להן אח
 מי אי טעו בחלוקה לחלוק ביניהן שדה שגול צדיקין ונמצא יוצאה
 רריס וחולקין בשוה רבנמיא לבעל חוב שנטל חלקו של אחד מהן
 בעל הכל דלא פליג. רב דניטל חוב חלקו של אחד מהם בין כולו
 [ששה] שידרו שלום. נכסי יתומין לחזון ואשם והבנות ואין שומת
 רריס במאמס או אחד אומר במאמס האשם אומריס צמני: **בטל**
 [זכות גז] אחרי רבים להטות: **אחד אומר צמנה**. דהיינו כ"ה סלעים:
אמר בשלשים. דהיינו חמשה סלעים יותר: **תידון צמנה**. טעמא
 מאה ועשרים דינר: **כל דינר**. מן החמש סלעים שיש בין שנים
 ועצושין שומא ביניהן ומשלשין. כלומר חושבין בצמנה חלוקים דהיינו
 ס תידון בשלש דהיינו עשר דינר ושליש דינר על שמונים.
 ס הוסיק ה' על הממעט ופוחת חמשה מן המרבה וצדין הוא כל תידון
 אלא צעני דהוא הדין אם אמר צמ"ח סלעים דלא הוי מלשעמא כן: **שעמ**

וּמִשְׁנֵי הַסֵּם: גִּבִּי מִקֵּחַ וּמִמַּכֵּר עֲבֹד רִצְוֹן מִיִּלְתָּא כ'ו' כְּלוּמֵר לֵךְ
תִּקְוֶה וְאָמַר חֲמִים שִׁיבֵל לַחֲזֹר עַד שִׁמְשֹׁן כֹּל מִקְחוֹ דְּבִתְרָא דַּעַת
הַלּוּקָה הַלּוּקָה אֲזִיל רִצְוֹן דְּהִבִּי נִיחָא לְתַרְוִייהוּ נִיחָא לִיהַּ לְלוּקָה
שִׁיבֵל לַחֲזֹר עַד גַּמֵּר מִשִּׁיבֵת כֹּל הַמִּקֵּחַ שֶׁאֵס תִּצְוֹל יֻכַּל
הַלּוּקָה לַחֲזֹר וְגַם נִיחָא לִיהַּ לְמוֹכֵר

התם עבוד רבנן מילא
וניחא ליה ללוקח ⁶אי
בעל חוב ונטל חלקו
בטלה מחלוקת ושמן
אסי אמר נוטל רביע
רב אמר בטלה מחזק
שחלקו יורשין הן ושמן
האחין שחלקו בלקודר
באחריות דמי רב אסי
הוּו אי לקוחות הוּו ה
ורביע במעות אמר
הני שמעתתא מקמצ
מחלוקת והלכתא בט
שלישה שירדו לשום א
אומרים במאתים אחד
אומרים במנה בבטל יר
במנה ואחד אומר
בשליש גידון במנה
אומר גידון בתשעים
שומא ביניהן ומשל
במנה מילתא מציעתא
אומר גידון בתשעים

בצמעות. כמו או רביע מעות וכדתנן במס' יבמות (דף ה.) בפרק רבן גמליאל ^א ועשה מאמר ונתן גט ובעל ואמרין או או קטני. והכי פירשו יאחזיר לו רביע חלקו או קרקע או מעות: **יורשין הוו.** מורה על יורשין יש עליהם לפדוע בין כולן חובת אביהן דמשום חלוקה לא יאסתלקו מרקעות. לדיהו חוב מצעל חוב לצוהוהן סבירא לא לרבי יוחנן לקחו או מזה כלום. והוא הדין לענין מורה ציבור לציילא תמן דאמר רבנן ויכין דיוורשין הוו הלכך מחזית חלקו יאחזיר לו: **נלקוחות דמו.** דאשכחן ש' זה דמי והיינו נלקוחות וכיון נלקוחות מינה הא ודאי כלוקה ש' דמי דמסתמא לא מקבלי. דאשכחן דגבי מוכר קרקע לחצירו קיימא לו היכא דזין קרקע מתבריה ללא שדי איניש וזו כדאי אכל לגבי יורש ועל של חצירו גמר ומקנה ליה לחצירו חלקו לגמרי שלא יקבל משעבדא לחצירו: **מספקא ליה.** אי כיוורשין דמו וחיוב יאחזיר דממו ואינו חייב כלום הלכך פיער רביע לחציו מן השדה הנשאר אלא הו לי וזו וכוה מסליקא ליה בזוי ובשביל עניותו לא אפשר נח בצמעות ממא לצד רביע בקרקע דהיינו כל חלקו זין קרקע ומעות וולא יוכל לסלקו בצמעות או נלקוחות דמו ומיהו כלוקה באחריותו הלכך יאחזיר רביע קרקע יורשין ורביע בצמעות כמוכר באחריותו וכל היכא דפליגי בגמרא מתלא תנאי או מתלא אמוראי כד רגיל לתפוס כדברי שניהם במקטא סבירא לא כי האי ובמקטא סבירא דין קרקע ומעות או כן כמאי קשי כמאכלא הא רב ושמואל לא חבדי לא: **כלל הני שמעטאין מחמין.** כשי אחיו שחלקהו וצא ליה

מחלקו ויתן לזה חצי השדה כרז דכורשין דמז ומיהו לא בטלה
ממיהו זר שירצה ובלבד שיהא שזה כאדך חזיה: והלכא בטלה
ממדינת הים או חלקו וזא בעל חוב ונטל חלקו של אחד מהם אר
יחד מהן וממא שמתחלה נטל האחד יותר ממחציו ד
לדחורין ולחלקין בטוה וז"ה אס נטל חצי חלקו שצריך להפיל גרלותו
לחציו. ושמינן נמי מהכא דאומר שמלקו כירושין דמו ולא נלקותו
בצית דין בפחות מג': א אחד האומר במנה. דהיינו מאה וזו ושיס א
כלומר בטלו דברי היחיד מפני שהוא המעט וכחצ
ואחד אומר בעשרים סלעים. דהיינו ה' סלעים פחות: ואחד
דכולו מפרש ואזיל לקמיה: בעשרים. היינו פ' דינר: בשלשים. ה
הפחותין לוקחין החצי דהיינו י' דינרים ומוסיפין על של שמונים
וארבעים דינר שיס בשלשים יותר ממאותו עשרים ומאותן אר
עשרים מפרש לקמיה [ע"פ]: מילא מניעא. דבר השוה הכרז של
כוחיה במנה דאז תמרייהו של שלשים ושל מנה מורד דשוה מנה (ב). ו